

DE SCHOOLBUS

Het noodlot sloeg toe, vorige week. Mary had de ochtend al een voorgevoel. Op weg naar haar werk in de plenzende regen dacht ze aan het gladde wegdek en de ongelukken die dan vaak plaatsvinden. Chauffeurs die te langzaam of te snel rijden. De wegen die niet goed geasfalteerd zijn. Hoe vaak zijn er geen ongelukken op de bypass road die je vanuit Betlehem naar Ramallah moet nemen. Niet minder dan 9 jonge kinderen en een docent verongelukten ten noorden van Jeruzalem, niet ver van een checkpoint, toen hun bus in botsing kwam met een truck.

Mary hoort dat het om kinderen van de kleuterschool gaat. Ya rabbi [of Heer], zegt ze en ze ligt verslagen op het bed, "ik kan wel huilen als ik denk aan die verbrande kinderen." Twee meisjes blijken tijdens de laatste seconden van hun kinderleven elkaar te hebben omarmd, vastgegrepen. Pas laat worden de ouders op de hoogte gesteld. Sommigen denken dat hun kinderen zijn gestorven om dan een paar uur later te ontdekken dat ze nog leven. Een kind wordt geïdentificeerd omdat ze om haar hals een sleutel van het huis draagt.

Jara is buiten zichzelf wanneer er op Facebook mensen zijn die zeggen: "Hoe meer Palestijnen verongelukken, hoe minder terroristen." Mary zegt: dat soort dingen hoor je overal. Ook hier waren er mensen die blij waren toen er raketten op Israël vielen. Veel mensen kennen familieleden van de kinderen. Palestina lijkt soms wel een groot dorp.

Ik herinner me eerdere ongelukken hier. Eens stierf het zoontje van de directeur van een onderwijsorganisatie waarvoor ik werkte, omdat hij overreden werd door een hoge truck wiens chauffeur hem niet zag lopen. Rania's echtgenoot werd een jaar of tien geleden door een wild rijdende auto in Betlehem overreden.

Ooit rende Jara de straat over om de schoolbus te halen. Gelukkig rijden de auto's voor ons huis niet hard, zodat ze met de schrik vrij kwam. En het gebeurde ook eens dat ze na een langdurig uitgaansverbod de universiteitsstraat zomaar oprende omdat ze gewend was geraakt aan de lege straten. Met piepende remmen kwam een auto voor haar tot stilstand.

Voor ons huis zien we een flink gat in het asfalt van de straat, die na de bouw van de Muur in Noord-Bethlehem steeds meer als doorgangsroute wordt gebruikt, ook door zware trucks en toeristenbussen.

Het is drie dagen rouw. Zaterdag geen school voor Jara. Tamer's school gaat wel door, maar het is zo'n noodweer dat uiteindelijk maar weinig leerlingen komen en Mary hem weer terug naar huis brengt. Er is verslagenheid alom. De moskee voor ons huis roept om dat de scholen ook op zondag zijn gesloten. Mary denkt dat de autoriteiten met dit weer het zekere voor het onzekere willen nemen.

Toine van Teeffelen